

Achteraan in dit boek staat een verklarende woordenlijst.

MIRIAMBORGERMANS

SLAVES

DANTE 3

OVERBET*

* Pokerterm: een (te) hoge eerste inzet in verhouding tot de grootte van de pot

1

'Hi sayz oh good ah sayz
I've com in peace
I'm an EXPERT in peace he sayz
In peace, I ask
Mean gimme food, gimme shelter, gimme that?
I put a knife on his eye
You fucking rat, I say
In PEACE, he screams
Your peace, I say
What the fuck is that?'

(protestsong Chaster, 2559)

De Trasher onder me blijft murmelen: 'Ai... ais... ais...' Het geluid smelt samen met de gedempte klikjes uit de elektronische Seekerblazers. Ze schreeuwen, de Fixers. Zelfs de cyborgs zijn onrustig. Terwijl ze de heuvels om het Reservaat scannen, glinsteren hun ogen als rimpelingen in water.

Het prikkeldraad van de Muur in de verte lijkt van ijs gemaakt, zo blikkert het in de schemering.

Ik ben suf, val de hele tijd uit. Ik weet niet hoelang het geleden is dat ze Vleer neerknalden en mij met dat verlammingsgeweer besloten.

Als ze de Trasher wegslepen die boven op me ligt, kraken zijn

bevroren broekspijpen. Een stukje ijs breekt af, valt op mijn verdoofde lippen.

Focus. Gebruik je omgeving. Weeg risico's af.

Vleer.

Raven.

Dood dood dood.

Als ik wakker word, is het opnieuw donker. Ik staar de inktzwarte, ijskoude duisternis van de nacht in.

Niet snitchen. Niet huilen.

Wraak.

Ik maak ze allemaal van kant, deze keer.

2

‘Wie niets meer te verliezen heeft, is vrij.’

(Marie de Cuyttinghof (2332-2363),
Slaves, afdeling Censuur)

‘Maak haar klaar,’ zegt Seamus.
Hij slaat met zijn vuist in zijn rechterhand.
‘Boor een gat in haar hoofd.’

Cym

Als het rood zich kruipend uitbreidt over de witte kristallen van het ijslaagje op het gezicht van de slavin, houdt het murmelen op. Er klinkt een langgerekte kreet, als van een neerstortende Flexodrone – ‘*Aáááslin!*’

Het luik in het Alfavrachtschip gaat opnieuw open. Een enorme zwerm drones vormt een schild – vol magnetische verstoorers van *xT-ghd1562 Alfa Transport Solutions* – en duikt omlaag. De kreet wordt abrupt afgebroken. Een eskadron Fixers sleurt de slaaf weg. De cyborgs, die het bevel hebben gegeven, wachten bewegingloos op een rij. Onder de waakzame blik uit hun lichtblauwe ogen wordt hij in een kooi van draadgaas geduwd, die te klein is, waardoor de hoeken van het dunne gaas worden platgedrukt als ze hem in het ruim proppen. De enorme vlek – zwart als teer, het vrachtschip van Alfa – is niet groot genoeg om alle overlevenden van het Reservaat in op te bergen. Het elektrische veld van het schip zoemt. Dat veld is wat Vleer heeft gemold.

‘Ik heb het koud,’ mompelt de Fixer.

‘Je krijgt het verdomme wel warm als je dadelijk door zo’n

Alfacyborg geëxecuteerd wordt. En dat gaan ze doen als we die rottige slaven er niet allemaal in krijgen.’

Ze blijven duwen, persen hem erbij.

‘Rustig, zijn arm valt er bijna af.’

‘D’r zitten nog wat pezen aan. Die lappen ze wel weer op. Schiet op, voor die verdomde Grazers ons stealen.’

Ik blijf het ijs vermalen.

We waren hier allemaal samen.

Alfa. Seamus. En ik.

De rellen. De reis met Vleer.

Alles verloren.

Twee paar glanzende laarzen blijven voor me staan. Twee Fixers uit Acht, met achter hen een cyborg. *Alfa*, staat op de zijkant van zijn mouw.

‘Dit is die slaaf uit dat grijze ding. De laatste. Volgens mij hoort hij niet bij de anderen.’

Grijze ding. *Vleer*. Haar lijfje ligt achter de heuvel onder de sneeuw, op de plaats waar ze neerstortte. Door mijn oogharen zie ik het blauwgroene meertje, de oevers erachter zijn opnieuw wit, de meeste voetsporen zijn de afgelopen uren door de sneeuw bedekt. Daar stond Raven.

Die ogen.

Wantrouwen omhulde haar als regen een jong vogeltje. Misschien vroeg ze zich ook af wat dat grijze ding was, dat bewegingloos – gevangen in het krachtveld van *Alfa*’s vrachtschip – boven haar hoofd bleef hangen. Onder haar natte trui en de gescheurde plastic banden was ze mager.

Ze schoppen me. Ik hou me stijf, mijn gezicht rolt in de sneeuw. Mijn mond kauwt. De sneeuw brengt me bij. Toen ik bleef zeg-

gen dat ik niet bij de Trashers hoorde, schoten ze een tweede dosis op me af. Maar ze hadden al te vaak geschoten, waardoor de dosis kleiner was.

‘Het schip is vol. Het is een verdomde *troep*. Knallen we deze neer?’

Op de mouwen van de Fixers is een zilverkleurige s geborduurd, die scherp oplicht als ze allebei hun Azuki 506 op me richten.

‘We kunnen alleen traag vliegen en het zal dagen duren voor we weer in Acht zijn. En daar houden die blikken rottingen, die cyborgs, geen rekening mee.’

‘Klopt. We halen ’t niet, al dat gewicht.’

‘Wat maakt het uit? Het zijn maar slaven. Ze maken *elkaar* af, dat zegt genoeg.’

Het verlammingsgeweer zoemt.

Een klik.

Leeg.

Ze grinniken, de Fixers, laden opnieuw, tot een cyborg opduikt. Zijn gladde huid heeft de kleur van gestampt blik. Zijn stem klinkt kort en staccato metalig: ‘Het bevel was *alle* slaven. Ze zijn met drieënzeventig. Het is eind december. *Alfa* wacht.’

‘Goed, goed. Wie ’t ook is, we proppen ’m erbij.’

Ze zeulen me omhoog, sleuren me naar het schip. In het vrachtschip klinkt het ratelende geluid waarmee de afgelopen uren de volgestapelde kooien naar binnen werden getakeld. Tegen de wanden zitten Seekers, die strak voor zich uit kijken.

Seekers.

Seamus heeft ze vast meegenomen. Als onderzoeksrechter heb ik Seekers onder mijn hoede gehad, en ik weet dat iedere bewe-

ging die ze maken door Alfa wordt geregistreerd.

Daarom is Alfa hier. Misschien dacht Seamus dat ik bij Alfa hoorde. Hij was net zo verrast door dat Alfavrachtschip als ik, geloof ik. Hij was al begonnen de Trashers neer te schieten; er lagen lijken in de sneeuw. Maar Seamus is weg, en de helidrone verdwenen.

Ik had gehoopt haar te redden.

Iets ondraaglijk donkers – een golf kou en bitterheid – spoelt over me heen. Hij strekt zich uit over alle tijd die er was, is en zal zijn. De krankzinnigheid van dit leven, na al die jaren machteloos proberen er wat van te maken onder de voortdurende, beklemmende dreiging elk moment te kunnen sterven, verstikt me.

‘Hij knippert met z’n ogen.’

‘Hij kan niks, heeft ’n dubbele dosis gehad.’

‘Blijf voorzichtig, al hoorde hij niet bij die rotzakken uit het Reservaat. Wie ’t ook is, ze zijn allemaal gevaarlijk. Het is tuig, die slaven.’

Ze sleuren me het vrachtschip in en omdat het gangpad vol is, trekken ze me over de buitenste kooien heen. Waar ze me tegen het gaas duwen, klinkt gekreun – als echo’s – dat luider wordt in het donkere inwendige van het vrachtschip, waar de Trashers op elkaar gestapeld liggen in te krappe kooien.

Een bewaker wrijft de controller over mijn halsband.

‘Trasher x 34545126. Staat *ook* al niet op de lijst, verdomme. Die tellingen zijn een zootje, het is net of er met *opzet* een rommeltje van is gemaakt.’

Zijn mond trekt krampachtig samen.

‘Het zijn er wel drieënzeventig, zoals de Seekers zeiden, als we deze meetellen.’

De R-light zaklamp van de Fixer glijdt flikkerend over mijn gezicht en half over een meisje in de dichtstbijzijnde kooi. Mijn hart springt op, want even denk ik dat het Raven is. Dan zie ik dat er spinnenwebben in haar haren zitten, die nat zijn. Ze zijn wit, als bevroren draden, en door de flarden staren twee gaten me aan, donker als de nacht. Haar kleren zijn nat en lijken ook van spinnenwebben gemaakt, en als ze vooroverbuigt om zich te verbergen, staar ik naar het brandmerk op haar voetzool. Een Ero-slavin.

Ik probeer door de volgepropte kooien heen te kijken, maar er zijn te veel lichamen om het goed te kunnen zien. De meesten zijn skeletten, graatmager en ondervoed. Op de dichtstbijzijnde kooi zit een Fixer, zijn stengun in de aanslag met de loop naar beneden gericht. Eronder is vaag een gestalte zichtbaar.

Een Chaster.

Boven de kooi met dikke tralies hangt een drone, met een permanent flikkerend Chasteralarm.

‘Hou je koest, of ik hou die faser tegen je buik,’ gromt de Fixer.

Fasers zijn rottig. Ze jagen dingen uit je geheugen.

Vanuit het donker staren brandende ogen hem aan; helder, waakzaam en woedend tegelijk.

Een *meisje*.

Ze laat haar handen zakken, slaat ze om haar buik, waarbij iets rinkelt om haar pols, en staart hem broeierig aan.

Een amulet. Voodospul van de Chasters.

Iets in me krimpt ineen.

Ze is *zwanger*.

Op haar scherpe jukbeenderen zit een snijwond, waar een wespdronne haar heeft geraakt.

‘Dat wordt Colony 58, vrees ik,’ zegt de bewaker, die naar haar kijkt.

‘Vrees je? Wat kunnen jou die Trashers schelen?’

‘Niks. Maar ik vind het nooit leuk om ze naar Colony te brengen als ze zwanger zijn.’

De Fixer rukt me aan mijn halsband naar zich toe, om het nummer erin te bestuderen.

‘Hij hoorde vast bij de heldidrone. Een soort lokvogel was ’t waarschijnlijk, de arme drommel,’ zegt de bewaker achter hem. ‘Het is ’n wonder dat hij ’t heeft overleefd.’

De Fixer fronst.

‘Arme drommel? *Hij?* Die ogen van hem, daar word *ik* koud van. Die Seamus heeft ’m terecht achtergelaten. We komen er later wel achter wie hij is.’

Ik draai me moeizaam door de verdoving om en kijk om me heen. Misschien is Raven hier ook ergens, in een van die kooien. Misschien is ze *niet* dood. De bewaker morrelt aan een kooi waarin een meisje zit. Op haar ronde wangen staan krassen in de vorm van een gierensnavel.

‘Wie ben *jij* verdomme?’ zegt ze.

Uit de kooi van de Chaster komt een stem: ‘Hou je mond, Pita. Zeg ’m niks. Die vuile rotzak van een Seamus heeft vast een Hunter ingezet om Raven te vinden.’

Mijn maag wordt een steen als ik Ravens naam hoor. Dan begrijp ik dat ze het over *mij* heeft. Ze houdt mijn grijze broek en grijze shirt, het pak vol zintuigensensoren die Herb had verbonden met de AI van Vleer, voor iets anders. Ze *denkt dat het een Hunteruniform is*. Een Hunter is een slaaf die op slaven jaagt, en mijn kaken verstrakken.

Hunters zijn tuig, het laagste wat er bestaat.

Meer slaven keren me hun rug toe. Ook zij denken dat ik bij Seamus hoor.

Op hetzelfde ogenblik schiet iets door de lucht in mijn richting, dat pal daarop tegen het borstschild van een Fixer knalt. Voor me rolt een soort schroef. Die schroef kwam uit de kooi van de Chaster.

Gebruik je omgeving. Niemand is zo goed in het toepassen van het Register als een Chaster.

De Fixer op de kooi die de schroef heeft weggeslagen, stompt nog een keer door de tralies met de stengun en richt dan een faser op haar. Bloed loopt uit de neus van de Chaster, waar de Fixer haar heeft getrapt.

‘Waarom deed je dat?’ brult hij, en ze grijnst: ‘Ik kan ’t niet helpen. Het is een reflex als ik ’n Hunter zie.’

Hij kijkt naar me.

‘Ben je een Hunter?’

Ik aarzel. Ik bedenk dat als die Fixers veronderstellen dat ik een Hunter ben, ze het verband niet leggen tussen mij en de relen in Acht die Herb en de anderen hebben opgezet.

Als ik niet antwoord, haalt de Fixer zijn schouders op.

‘Maakt niet uit. De Chaster kan gelijk hebben. We gaan naar Acht, daar zoeken ze ’t maar uit. Ook die moordenaar van Ghasan zat in dat Reservaat, heb ik gehoord.’

Raven. Ze is van die moord verdacht. Door mij. Ik heb haar als hoofdverdachte in het dossier gezet.

Misschien dacht Raven *ook* dat ik bij Alfa hoorde.

Ze moet hier zijn. Ik moet haar vinden voor ze wordt gedood.

‘Verdomme, wat ...’

Ik duik voorover, maai met stijve benen de Fixer naast me neer. Hij valt tegen de kooi van de Chaster, de loop schampt weg en ik ruk de Fixer omhoog en gebruik hem als schild tegen de drones, die zich van boven de kooien naar beneden storten, als een blok. Ze schieten hem neer. Nog andere drones pompen kogels naar beneden, die blijven steken in het lijk. Het signaallampje van de Simfit van de Fixer springt uit, verkleint tot een miniem verlichte rechthoek. Andere Fixers schreeuwen. De cyborgs komen aanrennen, klauteren over de kooien heen. Rode infraroodlampjes lichten op; ze moeten een ingebouwde mitrailleur hebben.

Een koude loop in mijn hals, de gezichten van de twee cyborgs voor me zijn vervormd tot stempels. De loop wordt weerkaatst in de metaalglans van zijn hand. De irisscanners analyseren mijn bewegingen, en de AI erin vertelt hun wat ik ga doen.

Ik maak geen kans. Niet tegen cyborgs.

De Fixer op de kooi van de Chaster rukt mijn hoofd omhoog, trillend van woede.

‘Jij hebt ... Jij rótzak.’

De cyborg houdt hem tegen. Zijn stem klinkt als staal.

‘Niet doden. Doe hem Vloxboeien om. Inladen. *High alert.*’

De Fixer moet hem gehoorzamen, maar hij wringt ruw mijn polsen op mijn rug.

Hij drukt mijn vingers tegen zijn EP-geweer, zodat mijn afdrukken op de grendel zitten, en sist: ‘Je moet inderdaad ’n Hunter zijn. Je hebt m’n kameraad gemold, lul.’

‘Stop hem bij de Chaster,’ zegt de cyborg.

De Fixer gaat weer boven op de kooi zitten, een faser op mij en de tweede op de Chaster gericht.

‘En nu wegwezen, voor de Grazers komen,’ hijgt de bewaker.

‘Dit is de Buitenkom, vergeet dat niet.’

Als de deur van het vrachtvliegtuig sluit, wordt het donker en staar ik naar de flauw oplichtende cijfers van de Vapor boven me. Het gezicht van de Chaster zit vol bloed, en ik krom mijn rug zodat ze meer plaats heeft. Pal daarop klinkt het geratel van de wiken, die warmdraaien boven ons hoofd.

‘Ik ben geen Hunter,’ fluister ik.

Haar blik heeft dezelfde scherpte als een mes, en als de kooi schudt als we opstijgen, snauwt ze alleen: ‘Blijf met je poten van me af.’

‘Weet je waar Raven is?’

Ze duwt een vuist in mijn gezicht. Haar polsen en onderarmen zijn bedekt met Chastertatoeages, waarvan de punten met elkaar verbonden zijn als kettingen.

‘Dus *jij* hebt ons verraden?’ fluistert ze. ‘Jammer dat de Grazers je onderweg niet hebben gestaald. Of heb je die ook allemaal vermoord?’

‘Ik ...’

‘Hé, Fixer!’ schreeuwt ze. ‘Weet je wat die Hunter hier zegt? Hij vond het leuk om je kameraad koud te maken, zei hij net. Hij zei ook dat hij alle Fixers maar een stelletjes rukkers vindt.’

‘O ja?’

De Fixer die boven op de kooi zit, kijkt naar me – witheet. Dan haalt hij de trekker over.

Het geluid van een faser komt altijd na de inslag, en hoor ik niet meer.